

FOLYTON HÁTTAL

Már csak a falnak fordult arcom
enyém:
mésztejbe mártva alszom –
mesterségesen tartósítva.

Őrizzen önmaratás kínja
titeket is, időtlen hosszan,
egyetlen falba fúrt vacokban,
a mindenségnek folyton háttal,
piszmogjon ki-ki odút lelve
s dicsőüljön önmaga által.

Malter zihál, beszárad, porlik,
vezeklem. Testem hűlő lombik.
Mögöttem konok morajlásban
embert-faló, gyötrő út hossza,
de ritmus, mozgás, robogás van!

Kellett éppen legszélre állnom,
mindenkinek arcába látnom,
kontárul, kéretlen-hívatlan?
De hogyha nem ezt, mit akartam?

Valamikor ki hitte volna?
Bűnbe estem, irtóztatóba,
mert minden törvény papírforma,
lehelet csupán, lélegzetnyi
fojtás.

De lenni, nagyon lenni,
annyira, hogy szűkek a sarkok,
kilök a fal, a betapasztott:
már csak a mindenségnek háttal,
már csak a magam egy bajával,
a valóságtól elforogva
lehet nyugtom. Bárki nyomomba
ér, meghőköl.
Mert mint a partok
apály, dagály tudói, én is
lethetetlen tükröt tartok.